

Mannen in een rij

Er staat een rij mannen in een drukke straat in de stad. ‘Waarvoor staan jullie in de rij?’ vraag ik. ‘We staan in de rij om het meisje Myrtille te slaan.’ ‘Het meisje Myrtille te slaan? Is dat nodig?’ vraag ik twee vragen. ‘Nodig is het niet,’ zeggen de mannen in de rij. ‘Waarom dan toch?’ vraag ik nog een vraag. ‘Dat weten wij niet, maar we vinden het ook leuk om in deze rij te staan,’ zeggen alle mannen. Ik bedenk dat ik wel kan blijven vragen, maar daarvan zal de rij niet verdwijnen. Ik vraag me af wie Myrtille is. En of Myrtille goed kan koken in een keuken die vreemd voor haar is. Zulke dingen vraag ik me af. Het slaan van Myrtille lijkt me overbodig als zij goed kan koken. Kan zij minder goed koken, lijkt het slaan mij evenzeer overbodig. Ik kijk naar de rij: die wordt eerder langer dan korter. Het slaan is dus in trek. Ik vraag me af hoe al deze mannen weten dat dit de rij is waarin men moet staan om Myrtille te slaan. Ik besluit op zoek te gaan naar de rij waarin men staat om Océane te aaien. Of te strelen, dat kan ik mij niet goed meer herinneren.

XXsep20; 20+1,IX,twintig